

Davor Radović

PRIČE IZ VESLAČKOG ŽIVOTA

Priča govori o putovanju i boravku 1987 godine, u Vukovar na prvenstvo Hrvatske.

U srijedu navečer smo spakirali prikolicu i zakazali polazak za četvrtak ujutro u 8,00 sati. Na put sa klupskim kombijem i prikolicom krenuli su Sablić Marinko –Pipo, četverac junior i ja. Prvu doinicu puta vozio je Pipo, ali već kod Vrbovskom, na signale drugih učesnika u prometu, stali smo i utvrdili da je na prikolici ispao jedan kotač. Treba napomenuti da je to bilo u doba dok još do Zagreba nije bilo auto-puta niti je bilo mobitela. Nakon traženja kotača i konzultacija sa mehaničarima i klupskim vodstvom, odlučeno je da se polako vratimo u Rijeku. Prikolica je imala dvije osovine pa smo polako na jednom kotaču stigli do kluba. Ekspertizom naših susjeda iz "Luke", zaključeno je da je tu malo previse posla da se kvar ukloni za sat dva. Odluka je pala da se posudi prikolica veslačkog kluba "Nautilus" iz Kopra. Pipo je krenuo po prikolicu a mi ostali smo išli i zakazali smo kretanje u 10 sati navečer. Nakon prekrcavanja prikolice i ponovnog kretanja, negdje oko Županje nam se ispraznila guma na prikolici. Uz peripetije oko stopiranja i nabavke pumpe i dizalice nekako smo promijenili gumu i nastavili put. Usamom Vukovaru, cca 2 kilometra od kluba pukla nam je ruda (kuka na prikolici, za koju se prikači vučno vozilo). Jedino rješenje u tom trenutku bilo je da se prikolice gurajuću doveze u klub. Nakon iskrcavanja iste, zbrinjavanja veslača oko njihovog smještaja i obroka, dočekavši autobus koji je došao sa ostalom grupom veslača, krenulo se sa klupskim majstorom kluba u sanaciju prikolice. Do večere prikolica je bila gotova. Ali Pipota i mene čekao je još jedan zadatak, da u dva sata poslije ponoći dočekamo vlak u Vinkovcima kojime će doći veslački sudac Mladen Kostić. Kako tim vlakom Kostić nije došao, čekali smo slijedeći do jutra. Naravno Kostić je izmjenio svoj plan i došao nekim drugim prijevoznim sredstvom a da nas nije izvjestio o tome. Ujutro je već počelo prvenstvo pa o spavanju nije bilo ni primisli. Itako smo Pipo i ja dogurali do odlaska na spavanje. Dobili smo sobu u hotelu "Vukovar" u samom potkrovlju, temperature zraka i rojevi komaraca, jednostavno nije se dalo spavati. Drugi dan smo nekako odradili regatu i navečer uz silne rojeve komaraca, uspjeti spakirati prikolicu i krenuti put Rijeke. U povratku je došlo do izmjene posade u kombiju pa su sa nama sada išli seniori i trebao je još ići Kostić. Ali kako su vukovarci pripremili odličan domjenak, mi smo krenuli a on je ostao. Na naplatnim kućicama u Lučkom nas je sustigao (vozio ga je sudac iz Zagreba). Predali smo mu volan i prepustili se spavanju do Rijeke. Ali ne, kod Lokava nam je zaribao kombi. Bilo je oko tri sata ujutro, i stopirali smo neki autobus i tako došli do Rijeke. Ujutro sa dva kombija išli smo po prikolicu i kombi, pa raspremili prikolicu. Pipo je navečer krenuo put Kopra da sportskim prijateljima vrati istu.

Eto u nekoliko dana proživili smo puno toga a malo sna. A takvih sličnih avantura bilo je jako puno kroz moj trenerski rad u klubu.

